

Arrest

nr. 90 561 van 26 oktober 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Armeense nationaliteit te zijn en die handelen in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van X en X, op 17 augustus 2012 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 11 juli 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf, in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 september 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 oktober 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. DIENI, die loco advocaat J. BOULBOULLE-KACZOROWSKA verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat T. BRICOUT, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekende partijen dienden op 21 november 2011 een asielaanvraag in, waarbij zij verklaarden dezelfde dag het Rijk te zijn binnengekomen.

1.2. De adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de adjunct-commissaris) nam op 26 januari 2012 ten aanzien van beide verzoekende partijen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeken-

de partijen stelden tegen deze beslissingen een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.3. Bij aangetekend schrijven van 18 mei 2012 dienden verzoekende partijen een aanvraag in om, in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf in het Rijk gemachtigd te worden.

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 11 juli 2012 de beslissing waarbij verzoekers' aanvraag om op medische gronden tot een verblijf gemachtigd te worden onontvankelijk wordt verklaard. Deze beslissing, die verzoekende partijen op 25 juli 2012 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

"Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 18.05.2012 bij onze diensten werd ingediend door:

Namen:

[K. N.] [...]

[A. G.] [...]

+ minderjarige kinderen

[A. G.] [...]

[A. M.] [...]

[...]

Nationaliteit : Armenië

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

Wat betreft mevrouw [K. N.]:

Artikel 9ter §3 - 4° van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde heeft in een advies vastgesteld dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

Uit het medisch advies van de arts-adviseur d.d. 10.07.2012 (zie gesloten omslag in bijlage) blijkt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

Derhalve kan uit het voorgelegd standaard medisch getuigschrift niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit.

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

[...]

Wat betreft meneer [A. G.]:

Artikel 9ter §3 - 3° van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); het standaard medisch getuigschrift beantwoordt niet aan de voorwaarden voorzien in § 1, vierde lid.

Uit artikel 9ter §1, 4e lid en artikel 9ter §3, 3° volgt de verplichting, op straffe van onontvankelijkheid de drie medische gegevens, m.n. de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, in de aanvraag mee te delen, onder vorm van een standaard medisch getuigschrift zoals gepubliceerd in bijlage bij het KB van 24.01.2011 tot wijziging van het KB van 17.05.2007. Het standaard medisch getuigschrift dd. 04.05.2012 toont geen enkele uitspraak omtrent de graad van ernst van de ziekte. Bovendien werd in de initiële aanvraag dd. 18/05/2012 geen enkel ander medisch getuigschrift voorgelegd dat werd opgesteld conform het model van het standaard medisch getuigschrift. Alle onontvankelijkheidsvoorwaarden dienen vervuld te zijn op het ogenblik van de indiening van de initiële aanvraag (Arrest 214.351 RvS dd. 30.06.2011). Bij gebrek aan één van de in art. 9ter §1, 4e lid vereiste medische elementen, dient de aanvraag onontvankelijk verklaard te worden.”

Dit is de bestreden beslissing.

1.5. Bij arresten met nrs. 85 053 en 85 054 van 23 juli 2012 weigerde ook de Raad verzoekende partijen de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

2. Over de rechtspleging

2.1. Aan verzoekende partijen werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van verzoekende partijen te leggen.

2.2. In fine van hun verzoekschrift vragen verzoekende partijen *“de weigeringsbeslissing tegen de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 te schorsen en te vernietigen”*. Overeenkomstig artikel 39/82, § 3 van de Vreemdelingenwet dient de vordering tot schorsing in één en dezelfde akte als het beroep tot nietigverklaring te worden ingesteld. In het opschrift van het verzoekschrift dient te worden vermeld dat hetzij een beroep tot nietigverklaring wordt ingesteld, hetzij een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring. Indien aan deze pleegvorm niet is voldaan, dan wordt het verzoekschrift geacht enkel een beroep tot nietigverklaring te omvatten. De Raad stelt vast dat verzoekers een verzoekschrift hebben ingediend met als opschrift *“verhaal in nietigverklaring”*, zonder verdere vermelding. Gelet op het voorgaande dient de Raad vast te stellen dat enkel een verzoek tot nietigverklaring op rechtsgeldige wijze werd ingesteld.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voeren verzoekende partijen de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Zij verschaffen volgende toelichting:

“Aangezien dat de betwistbare beslissing die de aanvraag voor Mevrouw [K.] onontvankelijk verklaard, als volgt wordt gemotiveerd:

[...]

Aangezien dat de motivatie van de betreden beslissing is vrij stereotiep;

Dat deze beslissing onvoldoende werd gemotiveerd;

Aangezien de Wet betreffende de motivatie van de administratieve akten stelt dat:

“Art. 2.

De administratieve akten van de administratieve overheid bedoeld door het artikel één moeten het voorwerp uitmaken van een formele motivatie

Art. 3.

De geëiste motivatie bestaat uit de aanduiding, in de akte, van de consideratie in rechten en feiten die ten gronde zijn van de beslissing.

Ze moet adequaat zijn”;

Dat krachtens deze schikkingen, een administratieve akte dus onwettelijk is indien hij niet formeel gemotiveerd is of indien hij geen ten gronde pertinente motieven inhoud[t], die vast staan en aanvaardbaar[...] zijn;

Dat het, het geval is van de betwiste beslissing en dat wegens diverse punten;

Dat de motivatie van de ondernomen beslissing zich steunt op gegevens die niet volledig overeenstemmen en nagezien werden:

Aangezien dat de betwiste beslissing vaststelt dat uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat de aandoening van Mevrouw [K. N.] een reëel risico kan inhouden voor haar leven of fysieke integriteit;

De motivatie van de betreden beslissing is vrij stereotiep;

Deze beslissing werd onvoldoende gemotiveerd:

[...]

Op 05.05.2012 levert de verzoekende partij een standaard medisch getuigschrift die van de ziekte, de ernst van graad en de noodzakelijk geacht behandeling getuigen.

Dit document laat zonder twijfels toe vast te stellen dat de verzoekende partij lijdt aan een ernstige syndroom van chronische vermoeidheid met zelfmoordideeën en met TWEE ZELFMOORDPOGING[EN]

Het is mogelijk uit het certificaat af te leiden dat de aandoening waaraan Mevrouw [K. N.] lijdt, een reëel risico kan inhouden voor haar leven of fysieke integriteit aangezien dat op deze standaard medische getuigschrift er wordt ingeschreven in het Frans dat “Ainsi la patiente souffre d’une maladie qui comporte un risque réelle pour sa vie psychique si elle n’est pas traitée et éloignée du lieu de son traumatisme”.

(Zie het medische getuigschrift van 20/12/2011).

Bovendien heeft post traumatisch stresssyndroom ingrijpende gevolgen. De emotionele en lichamelijke reactie[s] zijn hevig;

Mevrouw [...] [K. N.] heeft nodig van een behandeling van een onbepaalde duur.

TWEE ZELFMOORDPOGINGEN inhouden een reëel risico voor de leven of fysieke integriteit of een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling van de verzoekende partij.

Inderdaad zijn patiënten met een posttraumatisch syndroom (Zoals Mevrouw [...] [K. N.]) onderhevig aan suïcidale gedachten na enkele maanden hebben, of zelfs tot een zelfmoordpoging plegen.

De medische toestand van Mevrouw [K. N.] is dramatisch bij terugkeer naar haar land van herkomst omdat het niet alleen zal er niet goed behandeld worden, maar hoe groter de kans op het geweld van haar man lijden.

Het medisch certificaat was nauwkeurig genoeg om te beseffen dat de ziekte een zeer reëel risico voor het leven of fysieke integriteit van Mevrouw [K. N.] inhoudt.

Het is dus verkeerd dat de tegenpartij het tegendeel beweert; De aanvraag 9ter was daarenboven vergezeld van het type van medisch certificaat;

Dit medische certificaat voldoet aan het koninklijk besluit omdat de ziekte, de graad van ernst en de vereiste behandeling zijn vermeld;

Er is dus een klaarblijkelijke vergissing vanwege de tegenpartij die schijnbaar de documenten die haar onderworpen werden niet correct nagekeken werden;

De betwiste beslissing heeft zich niet getuigd over de medische elementen die haar ter appreciatie voorgelegd werden;

Ze houdt geen rekening met de bijzondere situatie van de verzoekende partij de welke aangepaste zorgen vereist;

Het certificaat voorgelegd door de verzoekende partij duidelijk aangeeft de pathologie waaraan de verzoekende partij lijdt, de graad van ernst alsook de nodige aangepaste behandeling;

Er is een overduidelijke schending van het artikel 3 E.[V].R.M;

Aangezien dat de betwistbare beslissing die de aanvraag voor Mijnheer [A.] onontvankelijk verklaard, als volgt wordt gemotiveerd:

[...]

Dat de motivatie van de betreden beslissing is vrij stereotiep;

Dat deze beslissing onvoldoende werd gemotiveerd;

[...]

Dat de aanvrager wenst eraan te herinneren dat het mogelijk is bij de voorbereidende werkzaamheden van de wet om te lezen dat: « Door daarnaast meer precieze eisen te stellen van de informatieve pertinentie van het medisch getuigschrift dat moet worden voorgelegd, wordt de procedure duidelijker gekaderde. Zo zal er een standaard medisch getuigschrift worden voorzien via een koninklijk besluit, vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Het medisch getuigschrift dient in elke geval zowel de ziekte, haar graad van ernst als de noodzakelijk geacht behandeling vermelden, gezien de beoordeling van deze drie gegeven noodzakelijk is wil men de finaliteit van de procedure eerbiedigen.

Daarnaast zal o.m ook expliciet worden vereist dat de betrokkene alle nuttige inlichtingen overmaakt. De aanvraag zal onontvankelijk worden verklaard wanneer de vreemdeling de indieningprocedure niet gevolgd (aanvraag via aangetekende brief), wanneer hij niet voldoet aan de verplichting tot identificatie, of wanneer het medisch getuigschrift niet beantwoord[t] aan de gestelde voorwaarden.» (Wij benadrukken)

Dat op 04.05.2012 de verzoeker een van een type van medisch certificaat levert die van de ziekte, de ernst van graad en de noodzakelijk geacht behandeling getuigt;

Dat dit document zonder betwisting toelaat vast te stellen dat de verzoeker lijdt aan ernstige rugpijnen met medische wo[o]rden;

Dat zelfs indien de graad van ernst als dusdanig niet opgegeven is, het mogelijk is uit het certificaat af te leiden dat de aandoening waaraan Mijnheer [A.] lijdt zeer ernstig is;

Dat het medisch certificaat nauwkeurig genoeg was om de graad van ernst te beoordelen;

Dat het dus verkeerd is dat de tegenpartij het tegendeel beweert;

Dat zijn aanvraag 9ter daarenboven vergezeld was van het type van medisch certificaat;

Dat dit medische certificaat voldoet aan het koninklijk besluit omdat de ziekte, de ernst en de vereiste behandeling zijn vermeld;

Dat het bestreden beslissing ten onrechte is gemotiveerd omdat het zegt simpelweg dat : « bovendien werd geen enkel ander medisch getuigschrift voorgelegd dat werd opgesteld conform het model van het standaard medisch getuigschrift » ;

Dat er dus een klaarblijkelijke vergissing is vanwege de tegenpartij die schijnbaar de documenten die haar onderworpen werden niet correct nagekeken werden;

Aangezien dat de betwiste beslissing zich niet getuigt heeft over de medische elementen die haar ter appreciatie voorgelegd werden;

Dat ze geen rekening houdt met de bijzondere situatie van de verzoekster de welke aangepaste zorgen vereist;

Dat het geleverde certificaat door de verzoekster voorgelegd duidelijk de pathologie aangeeft waaraan de verzoekster lijdt, de graad van ernst alsook de nodige aangepaste behandeling;

Dat er een overduidelijke schending van het artikel 3 E.[V].R.M;

Dat daarvan uitgaande, de betwiste beslissing nietig verklaard dient te worden.”

3.2. Verwerende partij werpt op dat verzoekende partijen niet kunnen stellen dat niet aan de formele motiveringsplicht is voldaan, aangezien in de bestreden beslissing verwezen wordt naar het advies van een ambtenaar-geneesheer van 10 juli 2012 met betrekking tot de door tweede verzoekende partij aangebrachte medische problematiek en duidelijk wordt vermeld dat deze arts concludeerde dat zij kennelijk niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit of aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst. Zij stelt verder dat uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) kan worden afgeleid dat wanneer een vreemdeling verwijst naar artikel 3 van het EVRM en medische redenen inroept om te voorkomen dat hij zou verplicht worden het grondgebied van een land te verlaten er sprake dient te zijn van “*dwingende humanitaire redenen die tegen de uitwijzing van de vreemdeling pleiten*” en dat dit enkel “*in zeer uitzonderlijke omstandigheden*” zal voorkomen. Zij meent dat dit in casu niet het geval is, aangezien de ambtenaar-geneesheer oordeelde dat de gezondheidstoestand van tweede verzoekende partij niet kritiek is, zodat er geen sprake is van een schending van artikel 3 van het EVRM. Verwerende partij zet ook uiteen dat, wat betreft eerste verzoekende partij, niet voldaan is aan de drie cumulatieve ontvankelijkheidsvoorwaarden aangezien de graad van ernst van de aandoening waaraan zij lijdt niet wordt vermeld in het door haar aangebrachte medisch getuigschrift. Zij betoogt dat in dit getuigschrift wel een beschrijving wordt gegeven van de aandoening, doch de ernst ervan niet expliciet wordt weergegeven.

3.3.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals deze voortvloeit uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid een beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt (RvS 25 september 2002, nr. 110.667; RvS 10 december 2002, nr. 113.439; RvS 17 mei 2005, nr. 144.471). De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing met betrekking tot de door tweede verzoekende partij aangebrachte gezondheidsproblematiek wordt verwezen naar artikel 9ter, § 3, 4° van de Vreemdelingenwet en wordt toegelicht dat een ambtenaar-geneesheer heeft vastgesteld dat de ziekte waaraan zij lijdt kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in artikel 9ter, § 1, eerste lid van dezelfde wet die aanleiding kan geven tot het verkrijgen van een machtiging tot verblijf in het Rijk. In de bestreden beslissing wordt vervolgens met betrekking tot de door eerste verzoekende partij aangevoerde medische problemen verwezen naar artikel 9ter, § 3, 3° van de Vreemdelingenwet en wordt toegelicht dat het door haar neergelegde standaard medisch getuigschrift geen enkele uitspraak omtrent de graad van ernst van de ziekte bevat. Verzoekende partijen kunnen derhalve niet gevolgd worden in hun standpunt dat een formele motivering zou ontbreken en maken niet aannemelijk dat de voorziene motivering niet pertinent en draagkrachtig zou zijn. Zij wijzen er weliswaar op dat de motivering vrij stereotiep is, doch verliezen hierbij uit het oog dat wanneer een beslissing is gemotiveerd met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit loutere feit op zich alleen nog niet betekent dat deze beslissing niet naar behoren is gemotiveerd (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171; RvS, 27 juni 2007, nr. 172.821). Verzoekende partijen betogen daarnaast dat de motivering van de bestreden beslissing onvoldoende is. Zij tonen dit evenwel niet aan door erop te wijzen dat zij een medisch getuigschrift aanbrachten waarin de aandoening waaraan tweede verzoekende partij lijdt, alsmede de graad van ernst van deze aandoening en de vereiste behandeling worden vermeld of door hun eigen visie te geven aangaande de gedane medische vaststellingen. Verzoekende partijen tonen dit evenmin aan door aan te geven dat zij niet akkoord gaan met het standpunt van verwerende partij dat de graad van ernst van de aandoening waaraan eerste verzoekende partij lijdt niet in het aangebrachte standaard medisch getuigschrift wordt vermeld.

Verzoekende partijen tonen met hun uiteenzetting geen schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991.

3.3.2. In de mate dat verzoekende partijen betogen dat de motivering van de bestreden beslissing “verkeerd” is voeren zij een schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij het nemen van een beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Allereerst moet worden benadrukt dat het gegeven dat tweede verzoekende partij een medisch getuigschrift heeft aangebracht dat aan bepaalde vormelijke vereisten voldoet op zich niet tot gevolg heeft dat verwerende partij verplicht is om op basis van dit getuigschrift steeds een verblijfsmachtiging af te leveren of dat zij deze aanvraag minstens ontvankelijk dient te verklaren. Artikel 9ter, § 3, 4° van de Vreemdelingenwet laat namelijk toe een aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk te verklaren indien een ambtenaar-geneesheer vaststelt dat de medische problematiek die werd aangevoerd kennelijk niet beantwoordt aan de definitie van ziekte zoals bepaald in artikel 9ter, § 1, eerste lid van dezelfde wet. In casu werd een medisch getuigschrift aangebracht waarin wordt geduid dat tweede verzoekende partij een voorgeschiedenis van psychische problemen heeft en lijdt aan een ernstig chronisch vermoeidheidssyndroom. Van een posttraumatische stresssyndroom wordt, in die bewoordingen, geen melding gemaakt, waardoor niet blijkt dat de toelichting van verzoekende partijen met betrekking tot de gevolgen die een dergelijke aandoening kan hebben in voorliggende zaak dienstig is. De ambtenaar-geneesheer aan wie de medische situatie van tweede verzoekende partij voor advies werd voorgelegd oordeelde dat de in het standaard medisch attest omschreven ziekteverschijnselen niet wijzen op het bestaan van een direct levensbedreigende aandoening en er geen dringende maatregelen vereist zijn zonder dewelke er acuut levensgevaar zou kunnen zijn en concludeerde dat haar aandoening kennelijk niet beantwoordt aan de definitie van *“een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van Artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd artikel.”* Verzoekende partijen kunnen bijgevolg niet gevolgd worden in hun bewering dat geen standpunt werd ingenomen omtrent de medische elementen die ter appreciatie werden voorgelegd. Door erop te wijzen dat de arts die tweede verzoekende partij consulteerde in een standaard medisch getuigschrift tevens aangaf dat zij zelfmoordgedachten heeft en in het verleden reeds tweemaal poogde om zelfmoord te plegen, tonen verzoekende partijen niet aan dat de ambtenaar-geneesheer zijn appreciatie van de aangevoerde medische problematiek – die aan de basis ligt van de bestreden beslissing – kennelijk onredelijk is en dat deze arts verkeerdelijk besloot dat de aandoening waaraan tweede verzoekende partij lijdt op zich geen ziekte is zoals gedefinieerd in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. De Raad wijst er in dit verband op dat – in tegenstelling tot wat verzoekende partijen lijken te veronderstellen – het feit dat een persoon in het verleden twee maal een zelfmoordpoging zou ondernomen hebben en zelfmoordgedachten heeft niet zonder meer leidt tot de conclusie dat deze persoon een aandoening heeft die actueel dusdanig kritiek is dat kan gesteld worden dat deze op zich levensbedreigend is of een weerslag heeft op zijn fysieke integriteit of dat hij dreigt onderworpen te worden aan een onmenselijke of vernederende behandeling.

Waar verzoekende partijen nog betogen dat in een op 20 december 2011 gedateerd medisch getuigschrift uitdrukkelijk wordt toegelicht dat de ziekte waaraan tweede verzoekende partij lijdt een reëel risico inhoudt voor haar geestelijke gezondheid indien zij niet wordt behandeld en zij niet verwijderd blijft van de plaats waar zij een trauma opliep, kan enkel worden opgemerkt dat niet blijkt dat verzoekende partijen dit getuigschrift aan verwerende partij hebben overgemaakt. Zij kunnen ook niet verwachten dat verwerende partij rekening zou houden met een document dat zij zelf blijkbaar niet als voldoende belangrijk beschouwden om het mee te delen. Verzoekende partijen voegen het getuigschrift waarnaar zij verwijzen ook niet bij hun verzoekschrift, zodat zelfs niet blijkt dat het effectief bestaat.

In zoverre verzoekende partijen voorts lijken te willen verwijzen naar de redenen die hen er toe brachten naar België te komen teneinde een asielaanvraag in te dienen en stellen dat het risico bestaat dat tweede verzoekende partij in haar land van herkomst niet goed zal worden behandeld en haar echtgenoot het slachtoffer zal worden van geweldpleging moet worden toegelicht dat door de adjunct-commissaris reeds werd vastgesteld dat hun verklaringen in dit verband niet geloofwaardig zijn en deze

stelling later werd bevestigd door de Raad in de arresten met nrs. 85 053 en 85 054 van 23 juli 2012. Verwerende partij diende het asielrelaas van verzoekende partijen dan ook niet te betrekken bij het nemen van de bestreden beslissing.

Verzoekende partijen menen dat verwerende partij geen rekening heeft gehouden met de *“bijzondere situatie”* van tweede verzoekende partij die *“aangepaste zorgen vereist”*. Zij verliezen hierbij echter uit het oog dat de ambtenaar-geneesheer uitdrukkelijk heeft gesteld van oordeel te zijn dat geen dringende maatregelen vereist zijn zonder dewelke er acuut levensgevaar zou zijn.

Wat betreft de aandoening waaraan eerste verzoekende partij lijdt erkennen verzoekende partijen dat de graad van ernst van deze aandoening niet uitdrukkelijk is aangegeven in het neergelegde standaard medisch getuigschrift. Zij menen evenwel dat de graad van ernst van deze aandoening toch kan worden afgeleid uit dit getuigschrift. Artikel 9ter, § 1, vierde lid van de Vreemdelingenwet bepaalt evenwel dat in het standaard medisch getuigschrift *“de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling”* dienen te worden vermeld en § 3, 3° van dit artikel voorziet dat verwerende partij de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk dient te verklaren indien aan deze voorwaarden niet is voldaan. Uit deze bepalingen blijkt dat de graad van ernst van een aandoening die wordt ingeroepen om tot een verblijf om medische redenen te worden gemachtigd duidelijk dient te worden vermeld in het standaard medisch getuigschrift, zodat niet kan worden geconcludeerd dat op verwerende partij de verplichting zou rusten om te pogen de ernst van de aandoening te achterhalen door te proberen deze *“af te leiden”* uit andere gegevens. Verzoekende partijen blijven daarenboven in gebreke om op een voor de Raad begrijpelijke manier uiteen te zetten op welke wijze verwerende partij de ernst van de aandoening waaraan eerste verzoekende partij lijdt uit het overgemaakte standaard medisch getuigschrift zou kunnen deduceren. Het feit dat in het standaard medisch getuigschrift de ziekte waaraan eerste verzoekende partij lijdt wordt omschreven laat immers niet automatisch toe de ernst van deze aandoening vast te stellen. Er blijkt derhalve niet dat de appreciatie van voormeld getuigschrift door verwerende partij verkeerd is.

Verzoekende partijen betogen ook nog dat de vaststelling van verwerende partij dat naast het besproken standaard medisch getuigschrift *“geen enkel ander medisch getuigschrift [werd] voorgelegd dat werd opgesteld conform het model van het standaard medisch getuigschrift”* niet correct is. Er kan in dit verband enkel worden vastgesteld dat verzoekende partijen nalaten aan te tonen dat zij enig ander standaard medisch getuigschrift met betrekking tot de aandoening waaraan eerste verzoekende partij lijdt aan verwerende partij hebben overgemaakt vooraleer de bestreden beslissing genomen werd.

De Raad kan, gelet op voorgaande vaststellingen, slechts besluiten dat verzoekende partijen met hun uiteenzetting niet aantonen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover verweerder beschikt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht blijkt niet.

3.3.3. Verzoekende partijen kunnen ook niet gevolgd worden in hun standpunt dat artikel 3 van het EVRM geschonden werd. Verwerende partij wijst er immers terecht op dat het EHRM reeds oordeelde dat artikel 3 van het EVRM niet het recht waarborgt om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, hetgeen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn (EHRM 27 mei 2008, nr. 26.565/05, N./ Verenigd Koninkrijk).

Het enig middel is ongegrond.

Verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig oktober tweeduizend en twaalf door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK